

Elin Hilderbrand

Een prachtige dag

ISBN 978-90-225-7040-1

ISBN 978-94-0230-013-0 (e-boek)

NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Beautiful Day*

Vertaling: Nellie Keukelaar-Van Rijsbergen

Omslagontwerp: Johannes Wiebel | punchdesign, Munich

Omslagbeeld: © Shutterstock

Zetwerk: CeevanWee, Amsterdam

© 2013 Elin Hilderbrand

© 2014 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Deze uitgave is mede tot stand gekomen door Sebes & van Gelderen Literair Agentschap

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*Jennifer Bailey Carmichael en
Stuart James Graham, en hun familie,
nodigen u uit hun bruiloft bij te wonen.*

*Zaterdag 20 juli 2013, 16.00 uur
St. Paul's Episcopal Church, Fair Street,
Nantucket Island*

*Aansluitend is er een receptie in het huis van
de familie Carmichael, Orange Street 34
r.s.v.p. voor 1 juni*

Het Notitieboek, pagina 1

Lieve Jenna,

Ik heb me er inmiddels bij neergelegd dat er bepaalde zaken zijn die ik niet meer zal meemaken. Ik zal er niet meer zijn de dag dat je vader met pensioen gaat bij het advocatenkantoor (hij heeft me altijd beloofd dat hij op zijn vijftenzestigste zou stoppen, al deed hij dat alleen maar om mij een plezier te doen). Ik zal niet meemaken dat mijn kleinkinderen in achtbanen zitten, puistjes krijgen of uitgaan. En ik zal er niet meer zijn als jij gaat trouwen.

Dat laatste doet me nog het meest verdriet. Nu ik dit schrijf zit je in je laatste jaar van de universiteit en je hebt het onlangs uitgemaakt met Jason. Vanwege mij doe je alsof dat niet zo erg is. Je zei dat je wist dat hij niet de ware was. Zijn favoriete politicus is Pat Buchanan en de jouwe is Ralph Nader. Jason zal dus niet je man worden, al was het wel een lekker ding (sorry, maar dat is gewoon zo). Ooit zal er een ander zijn die je laat stralen. Je zult trouwen en je hebt me verteld dat je een grote, traditionele bruiloft wilt met alles erop en eraan. Als klein meisje al wilde je op Nantucket trouwen en ik hoop dat dat nog steeds zo is, hoewel je op dit moment waarschijnlijk nog minder aan trouwen denkt dan toen je zes was.

Vandaar dit notitieboek. Als het zover is, zal ik er niet meer zijn om je te steunen of advies te geven. Lieve Jenna, ik zal de man met wie je zult trouwen waarschijnlijk nooit ontmoeten (tenzij het de bezorger van de bloemist is die van de week drie keer aan de deur is geweest. Ik denk dat hij een oogje op je heeft). Ik voel pijn in mijn hand als ik bedenken dat ik niet in je hand zal kunnen knijpen vlak voordat je naar het altaar loopt.

Maar laten we niet langer zwelgen in zelfmedelijden! Op deze bladzijden zal ik proberen je mijn beste adviezen voor je grote dag te geven. Die kun je opvolgen of negeren, maar dan weet je in elk geval hoe ik erover denk.

Ik wens je een prachtige dag toe, lieve Jenna. Alleen al door jou zal het een prachtige dag zijn.

Liefs, mama

Fragmenten

FINN SULLIVAN-WALKER (bruidsmeisje): Ik kan haast niet wachten om Jenna in de trouwjurk van haar moeder te zien. Het is een vintage jurk van Priscilla of Boston met een zijden lijfje, een hartvormige halslijn en een lange, rechte rok van kant. Vroeger stond er in het huis van de familie Carmichael een foto van Jenna's moeder, Beth, in die jurk. Toen ik jonger was, zelfs voordat Beth overleed, keek ik altijd naar die foto. Ik denk dat het heel onwerkelijk zal zijn om Jenna in die jurk te zien. Alsof je een geest ziet.

DOUGLAS CARMICHAEL (vader van de bruid): Ik vind het vreselijk om Jenna te moeten weggeven. Zij is de laatste. Op zich blijft Nick natuurlijk nog over, maar misschien gaat die wel nooit trouwen.

NICK CARMICHAEL (broer van de bruid): De vriendinnen van mijn zus zijn echt knap.

MARGOT (zus van de bruid, eerste bruidsmeisje): Mag ik eerlijk zijn? Ik zal blij zijn als dit weekend voorbij is.

DONDERDAG

Margot

Ze waren op de veerboot, de logge witte stoomboot die de Eagle heette, maar die Margot in gedachten altijd de Moby Dick noemde, omdat haar moeder hem altijd zo had genoemd. Elk jaar als de familie Carmichael hun Ford Country Squire het donkere ruim van de boot in reed, zei Beth dat het net was alsof ze werden opgeslokt door een walvis. Ze had de overtocht met de stoomboot een romantische, literaire en misschien ook wel Bijbelse ervaring gevonden (daarbij zal ze wel aan Jona gedacht hebben). Margot had toen al een hekel aan de overtocht en dat was alleen maar erger geworden. De dikke, kringelende rookpluimen van de motoren maakten haar misselijk, evenals de rollende beweging. Voor deze overtocht had Margot een tablet Dramamine ingenomen die Jenna haar in Hyan-nis had aangeboden. Het feit dat Jenna eraan gedacht had pillen mee te nemen omdat haar zus zeeziek werd, was verbazingwekkend, omdat ze wel zeventuizend dingen voor haar trouwerij moest onthouden, maar dat was typisch Jenna. Ze was bijna overdreven attent. Ze was, bedacht Margot een tikkeltje jaloers, net hun moeder.

Omwille van Jenna deed Margot of de Dramamine was aangeslagen. Ze trok de rand van haar strohoed omlaag tegen de hete jultzon, die verblindend weerkaatste van het wateroppervlak. Ze wilde vlak voor de bruiloft geen sproeten krijgen. Ze waren buiten, op het bovendek. Jenna en haar beste vriendin, Finn Sullivan-Walker, poseerden bij de reling op de boeg van het schip. Nantucket was een stipje aan de horizon. Zelfs Christopher Columbus had wellicht niet met zekerheid kunnen zeggen dat er land voor hen lag, maar Jenna hield vol dat Margot een foto van Finn en haar moest maken,

met hun blonde haar wapperend om hun hoofd, zodra Nantucket op de achtergrond zichtbaar werd.

Margot zette haar voeten op schouderbreedte uit elkaar om zich te wapenen tegen het zachte maar verraderlijke deinen van de boot en bracht de camera naar haar oog. Haar zus zag er gelukkig uit. Ze leek opgewonden-blij dat dit het begin was van haar trouwweekend, dat gegarandeerd het leukste en gedenkwaardigste weekend van haar leven zou worden, en ook tevreden-blij, omdat ze er vast van overtuigd was dat het haar levensdoel was om met Stuart James Graham te trouwen. Stuart was de ware.

Stuart had Jenna ten huwelijk gevraagd op een bankje tegenover Little Minds, de vooruitstrevende milieuvriendelijke kleuterschool waar Jenna directeur van was. Hij had haar een ring gegeven met saffieren uit Sri Lanka en verantwoord gedolven diamanten uit Canada. (Stuart was bankier. Hij verdiende de kost met het kopen en verkopen van geld, maar hij kende de weg naar Jenna's hart.) Sinds die dag had Margot zich opgeworpen als advocaat van de duivel om Jenna's visie dat ze de rest van haar leven gelukkig zou zijn met Stuart te bestrijden. Het huwelijk was het slechtste idee ooit in de hele beschaving, zei Margot. Dat twee mensen elkaar op jonge leeftijd leerden kennen en besloten de rest van hun leven bij elkaar te blijven was onnatuurlijk, zei Margot, want iedereen wist dat mensen veranderden als ze ouder werden en hoe groot was de kans – wees eerlijk, hoe groot is die kans nou helemaal? – dat twee mensen zich zo ontwikkelden dat ze bij elkaar bleven passen?

'Moet je horen,' had Margot op een avond gezegd toen Jenna en zij bij Café Gitane in SoHo zaten. 'Je vindt het nu leuk om seks te hebben met Stuart, maar stel je eens voor dat je dat vierduizend keer doet. Ik kan je verzekeren dat de lol er dan af gaat. Je wordt het zat. Het enthousiasme dat je had voor seks met Stuart zal – ongewild – overgaan in iets anders. Je zult een ongezonde belangstelling ontwikkelen voor het kweken van orchideeën. Je zult die moeder zijn die bij een honkbalwedstrijd de scheidsrechter aan zijn kop zeurt over elke worp die over de thuisplaat gaat. Je begint te flirten

met de man achter de kassa bij de biologische winkel of met de compostdeskundige bij het plaatselijke tuincentrum. Het flirten wordt fantaseren en de fantasieën worden een hevige verliefdheid, groeien misschien uit tot een serieuze affaire en Stuart zal erachter komen als hij je telefoon controleert. Je leven ligt in puin, je reputatie is naar de knoppen en je kinderen zullen dure therapie nodig hebben.’ Margot zweeg even en nipte van haar sauvignon blanc. ‘Trouw niet.’

Jenna had haar strak aangekeken. Of bijna strak. Margot dacht dat ze ditmaal misschien ergens diep in die helderblauwe ogen een vleugje onrust had bespeurd.

‘Hou je mond,’ zei Jenna. ‘Dat zeg je alleen maar omdat je gescheiden bent.’

‘Iedereen is gescheiden’, zei Margot. ‘We hebben ervan geprofiteerd dat iedereen gaat scheiden. Dat bracht brood op de plank, daarvan zijn onze orthodontistenrekeningen betaald en hebben we aan de universiteit kunnen studeren.’ Margot zweeg weer even, nam nog een paar slokken wijn. Ze voelde zich gedwongen haar boodschap over te brengen. Het was bijna zeven uur en haar kinderen waren alleen thuis. De twaalfjarige Drum jr. kon prima op de andere kinderen letten, maar zodra het donker werd, raakte hij in paniek en belde hij Margot om de haverklap. ‘Jenna, jouw trouwerij wordt van echtscheidingen betaald.’

Margot doelde op het feit dat hun vader, Douglas Carmichael, maat was bij Garrett, Parker & Spence, een zeer succesvol advocatenkantoor in het centrum van Manhattan, dat gespecialiseerd was in familierecht. Margot wist dat Jenna het technisch gezien met haar eens moest zijn: hun gezin had geleefd van echtscheidingen.

‘Er is geen man ter wereld die beter bij me past dan Stuart,’ zei Jenna. ‘Hij heeft zijn Range Rover ingeruild voor een hybride auto voor mij. Afgelopen weekend is hij met twee collega’s van zijn *trading desk* een gat in het dak van Little Minds komen repareren. Als hij blijft slapen krijg ik ’s ochtends altijd koffie op bed. Hij gaat met me mee naar buitenlandse speelfilms en praat daar na afloop met

me over na terwijl we kaasfondue eten in een restaurant. Hij vindt het leuk om naar een restaurant te gaan waar je kunt kaasfonduen en zit er niet mee dat ik daar na de film altijd naartoe wil. Hij klaagt niet als ik de cd-speler keihard zet om naar Taylor Swift te luisteren. Soms zingt hij zelfs mee.'

Deze litanie had Margot al vele malen aangehoord. Het was alom bekend dat ze pas drie keer met elkaar uit waren geweest toen Stuart met een bos gele rozen en een schroevendraaier voor de deur van Jenna's appartement had gestaan en het handdoekenrek in haar badkamer had gerepareerd, dat al kapot was sinds ze twee jaar eerder in het appartement was getrokken.

'Ik zeg alleen dat Stuart en jij nu helemaal in de wolken zijn, alles is rozengeur en maneschijn, maar dat wil niet zeggen dat het niet mis kan gaan.'

'Hou je mond,' zei Jenna opnieuw. 'Ik wil er niets meer over horen. Je kunt het me toch niet uit mijn hoofd praten. Ik hou van Stuart.'

'Liefde is eindig,' zei Margot, en ze griste de rekening van tafel.

Margot probeerde de stralende gezichten van Jenna en Finn in het midden te krijgen. Ze nam een foto: veel haar en brede glimlachen.

'Neem er voor de zekerheid nog maar eentje,' zei Jenna.

Margot maakte nog een foto terwijl de boot van de ene naar de andere kant helde. Ze hield zich vast aan een van de plastic kuipstoelen die aan het dek waren vastgeschroefd. Lieve help. Ze ademde in door haar neus en uit via haar mond. Het was goed om naar de horizon te kijken. Haar drie kinderen waren in het ruim van het schip, zaten in de auto en speelden Angry Birds en Fruit Ninja op hun iPods. Die hadden geen last van de bewegingen van de boot. Alle drie hadden ze het ijzeren gestel van hun vader. Ze werden nergens misselijk van. Lichamelijk gezien konden ze een stootje hebben. Maar Drum jr. was bang in het donker en Carson, Margots zoon van tien, was in groep 6 bijna blijven zitten. Aan het eind van het jaar had zijn juf, mevrouw Wolff, Margot verteld – alsof ze dat